

**PARLEMENTAIRE ASSEMBLEE
VAN DE
RAAD VAN EUROPA**

—

BELGISCHE DELEGATIE

—

**Vergadering van de Permanente Commissie
van de Parlementaire Assemblée van de Raad van Europa
Stockholm, 29 mei 2008**

De Permanente Commissie(*) van de Parlementaire Assemblée van de Raad van Europa vergaderde op donderdag 29 mei 2008 in Stockholm op uitnodiging van het Parlement van Zweden, het land dat momenteel het voorzitterschap waarneemt van het Ministercomité van de Raad van Europa.

Op het programma van de vergadering stond eerst een welkomsttoespraak van de h. Per Westerberg, Voorzitter van het Zweedse Parlement (*“Riksdag”*), gevolgd door een gedachtewisseling met de mevr. Cecilia Malmström, Minister van Europese Zaken van Zweden, alsook met de h. Erkki Tuomioja, Voorzitter van de Noorse Raad.

Tijdens het voorzitterschap van het Ministercomité zal Zweden zich toespitsen op de volgende prioriteiten:

- Consolidering van het beschermingssysteem van de mensenrechten van de Raad van Europa;
- Versteving van de democratie en het goed bestuur in de Lidstaten;
- Versteving van de Rechtsstaat in Europa;
- Bijdragen tot de fundamentele doelstelling van de Raad van Europa (*concretiseren van de rechten*) = een opdracht voor de Organisatie in haar geheel;
- Versteving van de relaties met de Europese Unie en de internationale organisaties;
- Bevordering van hervormingsmaatregelen om de efficiëntie en transparantie van de Raad van Europa als organisatie te verhogen.

Op de vraag van *senator Luc Van den Brande* betreffende de concretisering van de budgettaire verbintenissen van de Lidstaten, antwoordde de minister van Europese zaken dat men niet in mirakels moet geloven. Zij onderstreepte dat Zweden zich wel degelijk bewust is van de ernst van de situatie en dat het land, tijdens het voorzitterschap, het dossier aandachtig zal besturen om gepaste oplossingen te vinden.

(*) De Permanente Commissie is samengesteld uit het Bureau (de voorzitter van de Assemblée, de 20 ondervoorzitters en de voorzitters van de vijf politieke fracties) alsook uit de commissievoorzitters en de voorzitters van de nationale delegaties. Gewoonlijk vergadert zij ten minste tweemaal per jaar en heeft zij als belangrijkste opdracht te handelen in naam van de Assemblée wanneer deze laatste niet in zitting is.

Tijdens de vergadering werden verder volgende documenten goedgekeurd:

Begroting van de Raad van Europa voor het boekjaar 2009 (Advies 268)

Uitgaven van de Parlementaire Assemblée voor het boekjaar 2009 (Advies 269)

Senator Paul Wille leidt het punt in door eraan te herinneren dat er zich tot in 2005 geen ware problemen voordeden. Hoewel een beleid van “nulgroei in reële termen” werd gevoerd, werden er bijkomende financiële middelen gegeven voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Daarna werden evenwel de bijkomende middelen die werden toegekend aan het Hof onttrokken aan andere sectoren van de Raad van Europa, waaronder de Assemblée. Sinds 2005 worden er besparingen gevoerd onder de vorm van «efficiency savings», maar die situatie kan niet blijven duren zonder op een schipbreuk af te stevenen.

De spreker wijst erop dat hij jammer genoeg geen verandering kan aankondigen in de verslechtering van de financiële toestand van de Raad van Europa. De Organisatie kent nog steeds grote problemen. Hij betreurt het dat de voorstellen van de Assemblée, zoals het voorstel om meerjarenbegrotingen op te stellen, niet gunstig onthaald werden bij het Ministercomité.

In haar advies inzake de begroting van de Raad van Europa stelt de Assemblée voor om in 2009 een analyse uit te voeren over de werking van het Hof en om de conclusies van die audit niet alleen aan het Ministercomité, maar ook aan haarzelf voor te stellen. De Assemblée is ervan overtuigd dat dergelijke analyse nuttig zal zijn om voor de komende jaren middelen te geven aan het Hof, zonder er daarom aan andere sectoren te onttrekken. De spreker herinnert eraan dat het personeel van de Raad van Europa tot zijn meest waardevolle activa behoort. Hij waarschuwt ervoor dat het huidige financiële beleid volgens hem zal leiden tot een «brain drain», meer bepaald naar ander internationale instellingen. De senator verduidelijkt dat hij een amendement heeft ingediend om het «gat» te dichten in het reservefonds voor de pensioenen. Hij vraagt aan de Lidstaten om de verantwoordelijkheid voor de gevolgen van hun beslissingen volledig op hen te nemen en om hun financiële verbintenissen na te komen, meer bepaald inzake het reservefonds voor de pensioenen.

De spreker roept de parlementsleden op om in hun respectieve nationale parlementen tussen te komen voor de verdediging van de begroting van de Raad. Tot slot wenst hij dat het Ministercomité zijn verantwoordelijkheid opneemt ter voorkoming van hetgeen hij de «euthanasie» van de Organisatie noemt.

Inzake het advies over de uitgaven van de Assemblée, wijst de spreker erop dat de middelen waarover zij beschikt de laatste twee jaren sterk zijn afgenomen. Die vermindering heeft de Assemblée ertoe gebracht om grote inspanningen te leveren inzake de rationalisering van haar werking. Een uitstekend bestuur kan evenwel een tekort aan middelen niet vervangen. De Assemblée heeft nu een financieringsdrempel bereikt waarbij elke bijkomende vermindering van middelen zou leiden tot drastische wijzigingen die de kern van haar werking zouden raken. Hij meent dan ook dat het tijd is om af te stappen van de logica van de nulgroei in reële termen.

Hij hoopt dat de Assemblée en het Ministercomité een consensus zullen kunnen bereiken, zoniet vreest hij het ergste voor de toekomst van de Assemblée en van de Raad van Europa in zijn geheel.

Chemische munitie gedumpt in de Baltische Zee (Resolutie 1612)

De Geallieerden van de Tweede Wereldoorlog (de Verenigde Staten, het Verenigd-Koninkrijk, Frankrijk en de (voormalige) USSR) hadden van Duitsland de chemische munitie “geërfd” die het land niet gebruikt had tijdens de tweede wereldoorlog. Op de conferentie van Potsdam hadden de Geallieerden beslist om de chemische munitie naar de Atlantische Oceaan te brengen om het te storten op zeer diepe plaatsen, maar in werkelijkheid werd de munitie in de Noordzee en in de Baltische Zee gedumpt, op plaatsen van soms enkele tientallen meters diep.

Er werd tevens beslist 50 jaar te wachten met het openbaar maken van de informatie betreffende de munitie en de stortplaatsen. In 1997 hebben de Verenigde Staten en het Verenigd-Koninkrijk beslist om de opheffing van de geheimhouding met 20 jaar te verlengen. Het is met andere woorden erg moeilijk om te kunnen uitmaken in welke staat de chemische munitie zich nu bevindt en om zich een idee te vormen van de risico's die zij voor het zeemilieu vormen.

De Assemblee vestigt de aandacht op het huidige project voor de aanleg van een pijpleiding op de zeebodem van de Baltische Zee, ter verbinding van de Russische Federatie met Duitsland. Dit project zou nieuwe gevaren voor het milieu kunnen inhouden, te meer daar er geen enkele studie over de stortplaatsen van de chemische munitie werd uitgevoerd voorafgaand aan de beslissing om de gasleiding aan te leggen.

De Assemblee doet een oproep voor het vinden van een globale oplossing voor het probleem van de gedumpte munitie op de zeebodem van de Baltische Zee, en dringt aan bij de regeringen van de Verenigde Staten en het Verenigd-Koninkrijk, alsook bij de NAVO, om de militaire geheimhouding inzake de lokalisatie van alle chemische munitie die begraven ligt in de Baltische Zee op te heffen.

De nuttige aanwending van de ervaring opgedaan in het raam van de “waarheidscommissies” (Resolutie 1613)

De Assemblee stelt vast dat er de laatste dertig jaar steeds meer landen in de wereld die een pijnlijk verleden te verwerken hebben, een beroep doen op een instrument dat gekend is onder de benaming “waarheidscommissies”. Het betreft een niet-gerechtigd tijdelijk orgaan dat officieel wordt opgericht om onderzoek te doen naar en verslag uit te brengen over gewelddadige gebeurtenissen uit het verleden van een land, meer bepaald om schendingen van mensenrechten te onderzoeken die door het oude regime dat aan de macht was werden gepleegd.

De Assemblee meent dat de internationale ervaring aantoont dat waarheidscommissies een efficiënt middel kunnen zijn om schendingen van mensenrechten uit het verleden onder ogen te zien, hun wortels en oorzaken te achterhalen en de nodige hervormingen door te drukken om te vermijden dat dergelijke misbruiken zich opnieuw voordoen. Door een antwoord te bieden op de nood van de slachtoffers om gehoord te worden, kunnen de waarheidscommissies hun wederopname in het burgerlijke leven vergemakkelijken en zo een verzoening in de hand werken. Zij kunnen tevens een nuttige rol spelen ter aanvulling van de strafrechtspleging, zonder er evenwel een alternatief voor te vormen.

Hoewel waarheidscommissies wereldwijd meer en meer aanvaard worden, komen zij in Europa nog niet vaak voor. De Assemblee meent nochtans dat de internationale ervaring en beste praktijken van de waarheidscommissies nuttig kunnen zijn voor Lidstaten van de Raad van Europa waar er nog wonden uit het verleden in de samenleving aanwezig zijn.

Zij meent ook dat de ervaring opgedaan in het raam van de waarheidscommissies vooral nuttig kan zijn voor de Tsjetsjeense Republiek in de Russische Federatie.

Het volledig ten nutte maken van het potentieel van e-learning voor onderwijs en scholing (Aanbeveling 1836)

De Assemblee wijst erop dat de ontwikkeling van nieuwe hulpmiddelen inzake elektronisch leren een grote invloed gehad heeft op het onderwijs en de scholing. Zij meent evenwel dat het potentieel inzake de aanwending van die middelen in het onderwijs in Europa nog niet ten volle wordt benut.

Volgens de Assemblee stelt e-learning nieuwe vereisten aan de onderwijsinstellingen, de onderwijzers en de studenten. Zo dienen onderwijsinstellingen te kunnen beschikken over technische infrastructuur en over de nodige software voor onderlinge samenwerking om zo synergieën te ontwikkelen. De onderwijzers dienen open te staan voor die nieuwe elektronische middelen en ze te kunnen gebruiken om les te geven en met de studenten te communiceren. De studenten dienen toegang te hebben tot de hulpmiddelen inzake e-learning en dienen tevens te weten hoe ze te gebruiken bij hun studies en voor hun communicatiebehoeften.

Daarom nodigt de Assemblee de Europese ministers van Onderwijs, betrokken bij het Bologna-proces, uit om een gemeenschappelijke aanpak te vinden inzake e-learning in het hoger onderwijs in Europa.

De Assemblee meent dat het elektronisch leren nieuwe mogelijkheden biedt op het vlak van beroepsopleiding, permanente vorming en interne opleidingen in bedrijven.

Volgens de Assemblee kan e-learning ook een doeltreffend middel zijn voor de ontwikkeling van leerbronnen die voor iedereen toegankelijk zijn, waardoor het mogelijk wordt sociale kloven die het gevolg zijn van verschillen in kennisniveaus te dichten.

* * * * *